

pligtig virksomhed, skal være fritaget for at svare afgift af disse klædningsstykker og dermed for at blive betragtet som afgiftspligtig virksomhed. De metervarer m. v., der leveres til en sådan virksomhed, skal da beskattes af leverandøren (fabrikanten eller grossisten).

Forholdet bliver herefter således, at den fabrik, der sælger konfektion engros, svarer afgift af de færdige klædningsstykker, men får metervarer m. v. tilført afgiftsfrit, medens de omtalte virksomheder, der alene fremstiller yderbeklædning og skjorter direkte til forbrugerne, ikke svarer afgift af de færdige varer, men til gengæld heller ikke kan få tilført metervarer m. v. afgiftsfrit.

En sådan ordning forudsætter, at afgiftssatsen for færdige klæder af den omtalte art ansættes lavere end afgiftssatsen for metervarer m. v., således som det er foreslået i forslaget § 13. Ved denne forskel i afgiftssatserne opnås tillige netop på områder, hvor forarbejdningsomkostningerne er betydelige, en mere rimelig balance i forholdet mellem den forarbejdning, der finder sted i erhvervsvirksomheder, og den forarbejdning, der kan foregå udenfor disse.“

Ved 1. behandling anbefaledes lovforslaget — tillige med de øvrige forslag, som indgik i regeringens finansielle planer — til vedtagelse af *Poul Hansen* (Kalundborg) (S), der dog på sit partis vegne erklærede sig rede til at forhandle om ændringer, som der måtte blive fremsat ønske om.

Alfred Bøgh (V) var derimod skeptisk overfor regeringens økonomiske politik. Han udtalte herom bl. a.: „Hvis jeg skal sammenfatte venstres stillingtagen, så står det som det væsentlige for os, at der sker meget store offentlige besparelser; det er det første og det ubønhørlige. Jeg tror, at såvel befolkning som folketing vil være lydhør. Det er nu engang bedre at spare befolkningen for yderligere udgifter, end det er at tømme dens lommer. En strækning og udskydelse af de offentlige udgifter vil derfor betyde langt mere end de forslag, regeringen i dag har fremsat.“

Det er nu så aktuelt at tale om indirekte skatter. Jeg er enig i, at sådanne skatter i en tvangssituation som den nuværende kan være nødvendige. Jeg kan dog med det samme sige, at det ikke beroliger mig det mindste, at regeringen har tilbudt at indsætte provenuet på en særlig konto i nationalbanken. For hvad hjælper det, når regeringen — således som den hidtil så klart har vist det — ganske roligt *overtrækker sin konto i nationalbanken*, når den er i bekneb for kontanter. Det ville også undre mig såre, om regeringen ikke benyttede den første den bedste lysning i valutasituationen til at finde på nye offentlige udgifter.“

Det foresloges her at opkræve „nye skatter for at hjælpe os ud af vanskelighederne, og når den socialdemokratiske regering så anser vanskelighederne for overvundne — og det vil den meget snart, hvis jeg kender den ret — vil den gå i lag med nye udgifter; skatteeniveauet vil da være højere, erhvervslivets virkeområde vil være